

Sygnatura akt VI Ka 276/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 maja 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn

Protokolant stażysta Katarzyna Kajda

bez udziału oskarżyciela publicznego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r.

sprawy obwinionego **S. K. s. J. i Z.**,

ur. (...) w S.

o wykroczenie z art. 96§3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 14 stycznia 2015 r. sygnatura akt II W 929/14

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 118 § 2 kpw

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinionego uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw, a kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt VI Ka 276/15

UZASADNIENIE

Straż Miejska w R. skierowała do Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej wnioski o ukaranie S. K. obwiniając go o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm., dalej: prd) polegającego na tym, że jako właściciel samochodu marki V. o nr rej. (...) w dniu 12 czerwca 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej w R. przy ul. (...). (...) nie podał na żądanie uprawnionego organu danych osoby, której powierzył ww/ pojazd do kierowania w dniu 5 marca 2014 r. o godz. 8:40 na ul. (...) w R..

Po wszczęciu postępowania o ten czyn i ostatecznie przeprowadzeniu rozprawy głównej, Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r. sygn. akt II W 929/14 orzekł, że:

1. uznaje obwinionego S. K. za winnego tego, że 12 czerwca 2014 r. w R., wbrew obowiązkowi, jako właściciel pojazdu nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej, komu powierzył samochód marki V. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 5 marca 2014 r. o godz. 8:40 na ul. (...) w R., tj. wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i za to na mocy art. 96 § 1 i 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 500 złotych;

2. na mocy art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawie o wykroczenia i art. 21 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i 50 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, domagając się w niej w istocie uchylecia zaskarżonego orzeczenia i umorzenia postępowania, ewentualnie jego zmiany i uniewinnienia od popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarzucając obrazę szeregu przepisów, a to art. 1 § 2 kw, art. 5 § 1 pkt 1, 9 i 10 kpw, art. 17 § 1 kpw, art. 183 § 1 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw oraz art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, twierdził w środku odwoławczym, że:

- Straż Miejska w R. nie była uprawnionym oskarżycielem,
- w sposób bezprawny, sprzeczny ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, zażądała od niego podania danych osoby, której powierzył pojazd stanowiący jego własność do kierowania lub używania w oznaczonym czasie,
- on zaś był uprawniony odmówić podania danych tej osoby z powołaniem się na prawo obwinionego do odmowy wyjaśnień z art. 54 § 6 kpw oraz prawo świadka do odmowy udzielenia odpowiedzi na pytanie z art. 183 § 1 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw,
- a nade wszystko odpowiadając na wezwanie zgodnie z prawdą, iż nie jest w stanie wskazać danych takiej osoby, gdyż wielu osobom użyczał auto i najzwyczajniej nie ma pewności, komu jej powierzył w oznaczonym mu czasie, wywiązał się z obowiązku określonego w art. 78 ust 4 prawa o ruchu drogowym, co za tym idzie nie mógł zrealizować znamion wykroczenia z art. 96 § 3 kw będącego przepisem sankcyjnym względem przywołanego przepisu prawa o ruchu drogowym.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Obwiniony zasadnie domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia od popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Nie miał natomiast racji, gdy twierdził, że zaskarżony wyrok winien być uchylony, a postępowanie umorzone.

Istotnie byłby po temu powód w sytuacji, gdyby okazać się miało, że Straż Miejska w R. nie była uprawnionym oskarżycielem (art. 104 § 1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 9 kpw).

W realiach niniejszej sprawy niczego takiego nie można było jednak stwierdzić z prostego powodu, że wykroczenie, o popełnienie którego S. K. został przez nią obwiniony poprzez skierowanie do sądu wniosku o ukaranie, niewątpliwie miało zostać ujawnione, gdy Straż Miejska w R. prowadziła czynności wyjaśniające związane z wcześniejszym stwierdzeniem popełnienia wykroczenia z art. 144 § 1 kw polegającego na niszczeniu lub uszkodzeniu roślinności na terenach przeznaczonych do użytku publicznego, względnie deptaniu trawnika lub zieleńca na terenach przeznaczonych do użytku publicznego innych niż wyznaczone do celów rekreacji przez właściwego zarządcę terenu, przez parkujący na zieleńcu pojazd stanowiący własność obwinionego. Wynika to niezbiecie z zeznań świadka A. Z., który jako strażnik miejski ujawnić miał owo wykroczenie w dniu 5 marca 2014 r. o godz. 8:40 w R. przy ul. (...) w rejonie kościoła, notatki urzędowej dotyczącej nieprawidłowego parkowania pojazdu (k. 5), dokumentacji fotograficznej (k. 21) oraz z dołączonej do akt sprawy korespondencji prowadzonej między Strażą Miejską w R. a S. K., zapoczątkowanej pismem obwinionego z dnia 7 marca 2014 r. sporządzonym w reakcji na pozostawione za wycieraczką przedniej szyby jego pojazdu wezwanie do stawiennictwa w Komendzie Straży Miejskiej (k. 6), w odpowiedzi na które pismem z dnia 27 maja 2014 r. został on zobowiązany przez Straż Miejską w R. do udzielenia informacji o osobie użytkującej ten pojazd w dniu 5 marca 2014 r. o godz. 8:40 na ul. (...) w R. (k. 7).

Tymczasem zgodnie z art. 17 § 3 kpw strażom miejskim uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia przysługują wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie.

W myśl zaś art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz. 1383 z późn. zm.) do zadań straży należy m.in. ochrona urządzeń użyteczności publicznej. Zadania te stosownie do art. 10 ust. 2 powołanej ustawy wykonują pracownicy straży, zwani „strażnikami”, po ukończeniu z wynikiem pozytywnym odpowiedniego przeszkolenia. Z kolei art. 12 § 1 pkt 5 ustawy o strażach gminnych wskazuje, że strażnik wykonując m.in. zadania, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 5 tejże ustawy, ma prawo do dokonywania czynności wyjaśniających, kierowania wniosków o ukaranie do sądu, oskarżania przed sądem i wnoszenia środków odwoławczych - w trybie i zakresie określonych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Wykroczenie stypizowane w art. 144 § 1 kw to bezsprzecznie wykroczenie przeciwko urządzeniom użytku publicznego. Kiedy więc ochrona tego rodzaju urządzeń należy do zadań straży gminnych, nie może budzić wątpliwości, że w zakresie działania Straży Miejskiej w R. było dokonywanie czynności wyjaśniających zmierzających do zidentyfikowania sprawcy wykroczenia mającego być ujawnionym w dniu 5 marca 2014 r. o godz. 8:40 na ul. (...) w R. przez strażnika w osobie A. Z. w związku z parkowaniem na zieleńcu samochodu marki V. o nr rej. (...) własności obwinionego, co powinno było poprzedzać skierowanie przeciwko tej osobie wniosku o ukaranie i oskarżanie jej przed sądem, względnie nałożenie grzywny w drodze mandatu karnego w postępowaniu mandatowym, o ile nie zachodziłaby wątpliwość co do jej sprawstwa (por. art. 97 § 1 kpw oraz § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywnien w drodze mandatu karnego (Dz.U. z 2003 r. Nr 208 poz. 2026 z późn. zm.)). Zgodnie z art. 54 § 1 kpw czynności wyjaśniające mają przecież również na celu zebranie danych niezbędnych do sporządzenia wniosku o ukaranie, a do tych stosownie do art. 57 § 2 pkt 1 kpw niewątpliwie należą dane identyfikujące osobę obwinianą o popełnienie wykroczenia. W niezbędnym zakresie przeprowadza się je również w postępowaniu mandatowym niezwłocznie po ujawnieniu wykroczenia (por. art. 97 § 1 kpw in fine).

Poza tym zostało przesądzonym w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., której nadana została moc zasady prawnej (I KZP 16/14, OSNKW 2014/11/80), że na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Jakkolwiek uchwała ta nie do końca przystaje do realiów niniejszego postępowania, rozwiewała bowiem wątpliwości natury prawnej powstałe na tle działań straży gminnych podejmowanych w toku czynności wyjaśniających prowadzonych w związku ze stwierdzeniem, w ramach zadania określonego w art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy o strażach gminnych, jakim jest czuwanie nad porządkiem i kontrola ruchu drogowego w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym, popełnienia wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji będących efektem naruszenia przez kierujących pojazdami, a niekiedy szerzej uczestników ruchu, przepisów dotyczących materii wymienionych w art. 129b ust. 2 pkt 1 i 2 prawa o ruchu drogowym, nie mniej w uzasadnieniu tej uchwały, niejako w podsumowaniu obszernych rozważań, Sąd Najwyższy zawarł również myśl natury ogólniejszej, adekwatną dla przypadku prowadzenia czynności wyjaśniających w związku z ujawnieniem jednego z wykroczeń stypizowanych w art. 144 kw. Podkreślił bowiem, że cyt.: „... nie ma podstaw do utożsamiania pojęć "zakres działania" i "zakres zadań" straży, bowiem inna jest ich zawartość semantyczna. Pierwsze z nich ma szerszą pojemność i oznacza zespół czynności straży, przewidzianych przez prawo, a ukierunkowanych na realizację ustawowych zadań. Podejmowanie tych czynności jest warunkiem wypełniania przez tę formację powierzonych jej zadań. W art. 17 § 3 kpw ustawodawca odwołał się *expressis verbis* do "zakresu działania". Nie powinno być wątpliwości, że ustawowe działania straży gminnej (miejskiej) to zespół czynności podejmowanych w granicach wszystkich norm kompetencyjnych, z których korzystają strażę w realizowaniu swoich zadań. Zakres działań oznacza pełne spektrum czynności straży, do których ustawa je uprawnia, nie tylko finalnie i bezpośrednio realizujących zadania ustawowe, ale również tych, które są konieczne do ich osiągnięcia”.

W zakresie działania Straży Miejskiej w R. było zatem podejmowanie aktywności mającej na celu identyfikację sprawcy wykroczenia, o które prowadziła czynności wyjaśniające w związku z ujawnieniem zaparkowanego pojazdu obwinionego na zieleńcu w dniu 5 marca 2014 r.. To zaś w ich toku S. K. miał nie wywiązać się z obowiązku określonego w art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym, tj. wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie i miało to świadczyć o popełnieniu przez niego wykroczenia z art. 96 § 3 kw, w którym to przepisie penalizowane jest zachowanie tego, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Kiedy więc Straż Miejska w R. skierowała przeciwko obwinionemu wniosek o ukaranie za takie wykroczenie, zgodnie z art. 17 § 3 kpw przysługiwały jej uprawnienia oskarżyciela publicznego. Nie było zatem podstaw, by stwierdzić przesłankę negatywną nakazującą wszczęte postępowanie umorzyć w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 5 § 1 pkt 9 kpw).

Wbrew twierdzeniu obwinionego nie zachodziła też inna okoliczność wyłączająca z mocy ustawy orzekanie w postępowaniu na podstawie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (art. 5 § 1 pkt 10 kpw). Za takąową uważa się m.in. wiek sprawcy. W myśl dyspozycji 8 kw za wykroczenia odpowiedzialność ponosić może bowiem jedynie osoba, która ukończyła 17 lat. Nigdy zaś taką inną okolicznością nie będą kwestie związane z brakiem czynu, brakiem danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, brakiem w czynie znamion wykroczenia, albo przypadkiem, że ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia wykroczenia, skoro stanowią one wyraźnie wymienione w art. 5 § 1 pkt 1 i 2 kpw innego rodzaju negatywne przesłanki postępowania. W przypadku ich zaistnienia (z wyjątkiem wypadku niepoczytalności sprawy w chwili czynu) już po rozpoczęciu przewodu sądowego, a więc odczytaniu na rozprawie przed Sądem I instancji wniosku o ukaranie (por. art. 72 § 1 kpw), postępowania się jednak nie umarza, lecz zgodnie z art. 62 § 3 kpw wyrokiem uniewinnia obwinionego.

Należało zaś w okolicznościach sprawy stwierdzić występowanie przesłanki z art. 5 § 1 pkt 2 kpw w postaci braku znamion wykroczenia z art. 96 § 3 kw w czynie obwinionego.

Jest oczywistym, iż we wniosku o ukaranie S. K. obwiniony został o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw w związku z treścią jego pisemnej odpowiedzi na przywołane już wyżej pismo Straży Miejskiej w R. z dnia 27 maja 2014 r., w której miał nie wskazać, pomimo zobowiązania go do tego, kto użytkował jego pojazd w dniu 5 marca 2014 r. o godz. 8:40 na ul. (...) w R. (k. 10-11). Sąd Rejonowy ustalił, iż owa pisemna odpowiedź, która wbrew temu co przyjął tenże sąd, wpłynęła do siedziby Straży Miejskiej w R. już w dniu 10 czerwca 2014 r., a nie dopiero 12 czerwca 2014 r., o czym musi przekonywać treść umieszczonej na niej prezentaty, świadczy o świadomym i celowym niewywiązaniu się przez obwinionego z obowiązku określonego w art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym i na tej podstawie przypisał mu popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Nie zauważył jednak, że o zrealizowaniu znamion tego wykroczenia można mówić dopiero wówczas, gdy wskazania, komu właściciel pojazdu powierzył go do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, zażąda od niego uprawniony organ. Wynika to najzupełniej jasno z art. 96 § 3 kw oraz z art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym, którego naruszenie sankcjonowane jest w art. 96 § 3 kw. Przywołany przepis prawa o ruchu drogowym stanowi: „Właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec”. Znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 96 § 3 kw zostały natomiast określone następująco: „Kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie”. Do przypisania tego wykroczenia nie wystarczy więc, by żądanie wskazania danych kierującego lub używającego pojazd w oznaczonym czasie było skierowane do właściciela lub posiadacza auta, a ten nie wywiąże się z tego obowiązku, ale koniecznym jest również, by tego rodzaju żądanie pochodziło od organu uprawnionego do jego wystosowania. Dopiero wówczas bowiem aktualizuje się obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym.

W okolicznościach niniejszej sprawy jest bezspornym, że z takim żądaniem do obwinionego jako właściciela samochodu marki V. o nr rej. (...), który w dniu 5 marca 2014 r. ok. godz. 8:40 parkował na zieleńcu przy ul. (...) w R., wystąpiła Straż Miejska w R., a konkretnie wykonujący czynność strażnik miejski M. K. – Kierownik Referatu (...),

który podpisał się pod pismem z dnia 27 maja 2014 r. zawierającym tego rodzaju żądanie (k. 7v). Nie był on jednak organem do tego uprawnionym, o którym mowa w art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym.

Zauważenia wymaga, iż rzeczony przepis prawa o ruchu drogowym nie określa owego uprawnionego organu. Uprawnienie dla strażników gminnych (miejskich) do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie wynika natomiast z art. 129b § 3 pkt 7 prawa o ruchu drogowym. Przepis ten stanowi: „W ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie”. Jasno zatem wskazuje on, iż z tego rodzaju żądaniem strażnicy gminni (miejscy) mogą wystąpić tylko w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego i to jeszcze w zakresie, w jakim są do jej wykonywania uprawnieni. Zakres tej kontroli, do wykonywania której są uprawnieni, określa art. 129b § 2 prawa o ruchu drogowym. Wynika z niego, że strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego jedynie wobec:

1) kierującego pojazdem:

a) niestosującego się do zakazu ruchu w obu kierunkach, określonego odpowiednim znakiem drogowym,

b) naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego;

2) uczestnika ruchu naruszającego przepisy o:

a) zatrzymaniu lub postoju pojazdów,

b) ruchu motorowerów, rowerów, wózków rowerowych, pojazdów zaprzęgowych oraz o jeździe wierzchem lub pędzeniu zwierząt,

c) ruchu pieszych.

Tymczasem ujawnienie wykroczenia przeciwko urządzeniom użyteczności publicznej, a takim co najwyżej było parkowanie samochodu obwinionego na zieleńcu, za czym poszły czynności zmierzające do ustalenia jego sprawcy, w żadnym razie nie mogło zostać potraktowane jako wykonywanie kontroli ruchu drogowego w zakresie wynikającym z art. 129b § 2 prawa o ruchu drogowym w odniesieniu do kierującego pojazdem będącego uczestnikiem ruchu, który naruszył przepisy o zatrzymaniu i postoju pojazdu, a tak je niewątpliwie w okolicznościach niniejszej sprawy najzupełniej niezasadnie postrzegala Straż Miejska. Przepisy o zatrzymaniu i postoju pojazdu to art. 46-50a prawa o ruchu drogowym. Żaden z tych przepisów nie zakazywał zatrzymania lub postoju pojazdu obwinionego w miejscu, w którym został on zauważony przez strażnika miejskiego A. Z. w dniu 5 marca 2014 r. ok. godz. 8:40 jako zaparkowany na zieleńcu przy ul. (...) w R.. O tym, że ewentualnie nie powinien być on tam być zaparkowany, nie wynikało bowiem z tego, iż zabraniały tego wspomniane przepisy określające porządek i bezpieczeństwo ruchu pojazdów na drogach, lecz zakaz taki wynikać mógł jedynie z przepisu art. 144 § 1 kw, który pod groźbą kary grzywny zabrania niszczenia lub uszkodzenia roślinności na terenach przeznaczonych do użytku publicznego, a także deptania trawnika lub zieleńca na terenach przeznaczonych do użytku publicznego w miejscach innych niż wyznaczone dla celów rekreacji przez właściwego zarządcę terenu.

Z powyższego wynika, że strażnicy miejscy mogą żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, nie w każdym przypadku jego nieprawidłowego parkowania, lecz tylko wówczas, gdy naruszonymi zostały w ten sposób przepisy prawa o ruchu drogowym o zatrzymaniu lub postoju pojazdów, względnie inne przepisy prawa o ruchu drogowym, gdy do ujawnienia i zarejestrowania czynu doszło przy użyciu urządzenia rejestrującego. Jedynie wówczas są bowiem uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie określonym w art. 129b § 2 prawa o ruchu drogowym, a więc takim, na jaki zezwala im również przepis art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy o strażach gminnych. W innych przypadkach,

a więc i takim, jaki zaistniał w okolicznościach niniejszej sprawy, gdy z nieprawidłowym parkowaniem samochodu obwinionego wiązać się miało tak naprawdę ujawnienie popełnienia przez kierującego ewentualnie wykroczenia z art. 144 § 1 kw, a więc wykroczenia przeciwko urządzeniom użytku publicznego, nie zaś wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, których wykrywaniu służy kontrola drogowa, nie mamy do czynienia z wykonywaniem przez straż gminną kontroli ruchu drogowego w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym. Oznacza to, iż dla ustalenia sprawy wykroczenia z art. 144 § 1 kw Straż Miejska w R. nie była uprawniona podejmować czynności zastrzeżonych dla wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie prawem jej określonym. Nie była więc uprawniona wystąpić z żądaniem wskazania przez właściciela lub posiadacza pojazdu komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Znajduje to również potwierdzenie w uzasadnieniu przywołanej już uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., w którym wskazuje się, że cyt. „Jednym z działań zmierzających do ustalenia tożsamości sprawcy naruszającego przepisy ruchu drogowego, a w następstwie do pociągnięcia go do odpowiedzialności za wykroczenie drogowe, pozostające w sferze pełnienia przez strażę kontroli ruchu drogowego, jest wezwanie właściciela lub posiadacza pojazdu do wskazania, komu powierzył pojazd”.

Tak więc ustalenie sprawy wykroczenia ujawnionego przez strażnika miejskiego A. Z. powinno się dokonać w drodze czynności dowodowych przewidzianych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, których jednak zaniechano, ograniczając się do bezprawnego podjęcia czynności określonej w art. 129b § 3 pkt 7 prawa o ruchu drogowym.

Z tego względu na obwinionym w związku z wystosowaniem do niego pisma z dnia 27 maja 2014 r. nie ciążył obowiązek określony w art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym. Konsekwentnie nie mogło być mowy o zrealizowaniu przez niego znamion wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Już tylko z tej przyczyny zaskarżony wyrok jako wydany z obrażą prawa materialnego, a to art. 96 § 3 kw poprzez niezasadne jego zastosowanie w stanie faktycznym, w którym z żądaniem wskazania przez obwinionego, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, wystąpił nieuprawniony organ, nie mógł się ostać i musiał zostać zmieniony w kierunku postulowanym przez skarżącego, czego konsekwencją po myśli art. 118 § 2 kpw musiało być również obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania w sprawie.

Bezprzedmiotowym stało się jednocześnie rozpoznanie pozostałych uchybień podniesionych w środku odwoławczym obwinionego, a więc tych podważających trafność ustalenia Sądu Rejonowego co do niewywiązania się przez niego z obowiązku wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jak też wskazujących, że działanie Straży Miejskiej w R. było bezprawnym z uwagi na sposób zredagowania żądania ujawnienia danych kierującego, a jego reakcja na tego rodzaju żądanie była działaniem zgodnym z prawem, bowiem korzystał w ramach prawa do obrony z prawa do odmowy wyjaśnień, nadto miał być uprawnionym do odmowy udzielenia odpowiedzi na to żądanie, gdyż odpowiedź na nie mogłaby narazić osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność karną za przestępstwo z art. 244 kk. Stąd Sąd Okręgowy po myśli art 436 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw ograniczył rozpoznanie apelacji obwinionego do tych uchybień, których rozpoznanie wystarczało do wydania orzeczenia w instancji odwoławczej.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.